

Република Србија
УПРАВНИ СУД
3 У 11778/10 (2009)
01.12.2010. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Биљане Тамбурковски Баковић, чланова већа, са судским саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, одлучујући у извршењу пресуде Врховног суда Србије у Београду Узз.4/08 од 02.07.2009. године, у управном спору по тужби Републичког јавног тужиоца из Београда, ради поништаја решења Повереника за информације од јавног значаја Републике Србије, број 07-00-00455/2007-03 од 23.07.2007. године, са заинтересованим лицем Д.Љ. у предмету приступа информацијама од јавног значаја, у нејавној седници већа одржаној 01.12.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

Образложење

Пресудом Врховног суда Србије у Београду Узз.4/08 од 02.07.2009. године, уважен је захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Републике Србије Ут.бр.128/07 од 22.01.2008. године и укинута решење Врховног суда Србије Убр.7116/07 од 05.09.2007. године и предмет враћен суду на поновно одлучивање. Побижаним решењем Врховног суда Србије У. 7116/07 од 05.09.2007.

године, одбачена је, као недозвољена, тужба Републичког јавног тужилаштва из Београда, поднета против решења Повереника за информације од јавног значаја Републике Србије, број: 07-00-00455/2007-03 од 23.07.2007. године, којим је у ставу 1. диспозитива решења поништено решење Другог општинског јавног тужилаштва у Београду А. бр.89/07 од 17.05.2007. године, ставом 2. диспозитива решења наложено је Другом општинском јавном тужилаштву у Београду да без одлагања, а најкасније у року од три дана од дана пријема тог решења, из Новог Београда, ул. .

достави копију акта који садржи разлоге за одбацивање кривичне пријаве у предмету КТР. бр.2020/06, а ставом 3. диспозитива решења да ће о извршењу тог решења Друго општинско јавно тужилаштво у Београду обавестити Повереника у року од 7 дана од дана пријема решења.

Пресудом Врховног суда Србије у Београду Узз.4/08 од 02.07.2009. године, уважен је захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Републике Србије Ут.бр.128/07 од 22.01.2008. године, укинута решење Врховног суда Србије У.бр.7116/07 од 05.09.2007. године и предмет враћен суду на поновно одлучивање, јер је суд оценио да се основано у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним решењем Врховног суда Србије од 05.09.2007. године, почињена повреда правила поступка прописана одредбом члана 2. став 3. и 4. Закона о управним споровима, којом је прописано да ако је управним актом повређен закон у корист физичког лица, правног лица или друге странке, да управни спор може покренути надлежни државни, односно јавни тужилац или други законом овлашћени орган, а ставом 4. истог члана ЗУС-а, прописано је да управни спор може покренути и јавни правобранилац, односно државни или јавни тужилац када је управним актом повређен закон на штету државе, јединице локалне самоуправе и органа или другог правног лица које он по закону заступа. Одредбом чл. 19. Закона о јавном тужилаштву прописано је да је Републички јавни тужилац надлежан да поступа пред свим судовима и другим органима у Републици Србији и да предузима све радње на које је Јавно тужилаштво овлашћено. Како је у наведеном предмету Републички јавни тужилац управни спор покренуо на основу овлашћења из одредбе члана 2. став 3. и 4. Закона о управним споровима, а не по овлашћењу из члана 12. Закона о јавном тужилаштву, то је погрешно Врховни суд Србије када је у решењу У.7116/07 од 05.09.2007. године, закључио да Републички јавни тужилац нема правни интерес, а ни легитимацију за подношење тужбе у управном

спору.

Управни суд је преузео нерешене предмете Врховног суда Србије и окружних судова 01.01.2010. године на основу чл. 77. ст. 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) и чл. 29. ст. 1. и чл. 90. ст. 1. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 116/08 и 104/09).

У тужби којом оспорава законитост решења туженог органа број 07-00-00455/2007-03 од 23.07.2007. године, Републички јавни тужилац сматра да је оспорено решење донето уз повреду одредби члана 34. став 3. Устава Републике Србије, и чл.9. став 1. тачка 1. и 5. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, као и одредби Европске конвенције о људским правима. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

У поновном поступку, у извршењу пресуде Врховног суда Србије у Београду Узз.4/08 од 02.07.2009. године, Управни суд је оценио да тужба није основана.

Одредбом чл. 27. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја ("Службени гласник РС", бр. 120/04 и 54/07) прописано је да се против решења Повереника може покренути управни спор.

Одредбом члана 2. став 3. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) прописано је да ако је управним актом повређен закон у корист физичког лица, правног лица или друге странке, да управни спор може покренути надлежни државни, односно јавни тужилац или други законом овлашћени орган. Одредбом чл. 4. истог члана прописано је да управни спор може покренути и јавни правобранилац, односно државни или јавни тужилац када је управним актом повређен закон на штету државе, јединице локалне самоуправе и органа или другог правног лица које он по закону заступа.

Из образложења оспореног решења, које одговара стању у списима,

произлази да је оно донето поводом жалбе [] на решење Другог општинског јавног тужилаштва у Београду, А.бр.89/07 од 17.05.2007. године, којим је одбијен његов захтев од 10.05.2007. године. Захтевом од 10.05.2007. године поднетом Другом општинском јавном тужилаштву у Београду, [] је тражио достављање фотокопије решења о одбачају кривичне пријаве у предмету Ктр.бр.2020/06, наводећи да би разлози за одбачај кривичне пријаве могли утицати на његову одлуку о наставку кривичног поступка у својству оштећеног. Поступајући по његовом захтеву, првостепени орган је решењем од 17.05.2007. године, одбио његов захтев са образложењем да је у конкретном случају, обзиром да се ради о Ктр. предмету, одлука донета службеном белешком у којој је констатовано да нема законског основа за покретање кривичног поступка те да се тражиоцу информације не може омогућити приступ траженој информацији, јер наведена информација представља писмено које има степен "само за интерну употребу".

С обзиром на чињенично стање утврђено у поступку пред туженим органом, те одредбе чл. 2. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, које се односе на дефиницију информације од јавног значаја, одредбе чл. 4. истог закона, које се односе на законске претпоставке о оправданом интересу, одредбе чл. 5. истог закона, које се односе на садржину права на приступ информацијама од јавног значаја, те одредбе главе II закона која се односи на искључење и ограничење слободног приступа информацијама од јавног значаја, посебно одредбе чл. 9. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, тужени је правилно закључио да су испуњени услови за налагање наведеном органу власти да тражиоцу информација од јавног значаја, достави фотокопије решења о одбачају наведене кривичне пријаве у предмету Ктр.бр.2020/06. За своју одлуку коју је донео, тужени орган је дао довољне и јасне разлоге које прихвата и овај суд.

Одредба чл. 34. Устава Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 98/06) односи се на правну сигурност у казненом праву, и представља једно од основних начела у заштити права и слобода, по коме се нико не може огласити кривим за дело које, пре него што је учињено, законом или другим прописима заснованим на закону, није предвиђено као кажњиво, нити му се може изрећи казна која за то дело није била предвиђена.

С обзиром на наведене одредбе Устава и закона, не стоје наводи тужбе да су оспореним решењем повређене одредбе члана 34, став 3. Устава Републике Србије,

чл.5. и чл.9. став 1. тачка 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, као и одредбе Европске конвенције о људским правима, јер у управном поступку пред туженим органом, по оцени суда, правилно је утврђено да давање тражене информације не би представљало кршење одредби о претпоставци невиности из наведене Уставне одредбе а ни из одредбе чл. 6. ст. 2. Европске конвенције о људским правима, која је део правног поретка Републике Србије у смислу чл. 194. ст. 4. Устава, а којом одредбом је прописано да ће се свако ко је оптужен за кривично дело сматрати невиним све док се не докаже његова кривица на основу закона.

Како је у конкретном случају, тужени орган правилно закључио да у овој управној ствари не постоје разлози за искључење и ограничење слободног приступа информацијама од јавног значаја, то не стоје наводи тужбе да су оспореним решењем повређене одредбе чл. 9. ст. 1. тач. 1. и 5. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја и да је оспорено решење донето супротно Уставним и законским одредбама.

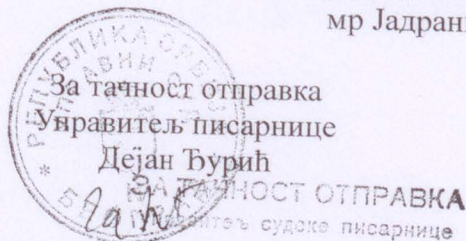
Суд је ценио и остале наводе тужбе, али је нашао да нису основани, односно да су без утицаја на другачију одлуку, па их посебно и не обрађаје.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, на основу одредбе чл. 41. ст. 2. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), а који се примењује на основу одредбе чл. 77. ст. 1. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС", број 111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 01.12.2010. године, 3 У 11778/10 (2009)

Записничар
Љиљана Петровић, с.р.

Председник већа-судија
мр Јадранка Ињац, с.р.

ЛЈК